

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.407 van 18 april 2016
in de zaak A. 208.492/IX-8080**

In zake: Mark WOUTERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Cauwenberghs, Noël Devos en
Guido Van den Eynde
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
die woonplaats kiest bij
de juridische cel van de afdeling Advies en Ondersteuning
onderwijsPersoneel
gevestigd te 1210 Brussel
Hendrik Consciencegebouw
Koning Albert II-laan 15

Tussenkomende partij:

het AUTONOOM GEMEENTEBEDRIJF STEDELIJK
ONDERWIJS ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 april 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs nr. GOO/2013/162/WOUTERS, Mark (II) van 20 februari 2013

inzake Mark Wouters tegen het autonoom gemeentebedrijf Stedelijk Onderwijs Antwerpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Het autonoom gemeentebedrijf Stedelijk Onderwijs Antwerpen heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 juli 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rachel Smans, die *loco* advocaten Sofie Cauwenberghs, Noël Devos en Guido Van den Eynde verschijnt voor de verzoekende partij, adjunct van de directeur Frederik Stevens, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is aan de vooravond van de bestreden beslissing vast benoemd en gesubsidieerd personeelslid bij de tussenkomende partij met de rang van (school)directeur in het secundair onderwijs en belast met het mandaat van algemeen directeur en divisiedirecteur secundair onderwijs.

Op 30 november 2012 beslist de raad van bestuur van de tussenkomende partij om met toepassing van artikel 44*decies*, § 2, 1°, van het decreet van 27 maart 1991 ‘betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding’ (hierna: het rechtspositiedecreet) verzoekers mandaat van divisiedirecteur secundair onderwijs en het daaraan verbonden mandaat van algemeen directeur op te zeggen met ingang van de datum van betekening van de beslissing en met een opzegperiode van drie maanden.

Verzoeker stelt op 14 december 2012 tegen deze beslissing beroep in bij de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs en op 31 januari 2013 vordert hij de nietigverklaring ervan met een annulatieberoep, gekend bij de Raad van State onder rolnummer A. 207.831/IX-8101.

Met de thans bestreden beslissing verklaart de kamer van beroep het bij haar ingestelde beroep onontvankelijk:

“Overwegende dat de Kamer van Beroep haar bevoegdheid haalt uit het decreet van 27 maart 1991; dat de Kamer van Beroep in laatste aanleg uit-

spraak doet over: 1) een beroep tegen een ontslag om dringende redenen van sommige personeelsleden, 2) een beroep tegen een preventieve schorsing, 3) een beroep tegen een van de tuchtstraffen zoals bepaald in artikel 64 van het voormelde decreet van 27 maart 1991; dat het beroep dat de heer Wouters in voorliggend geval heeft ingesteld geen betrekking heeft op een van de voormelde beslissingen; dat de Kamer van Beroep dus niet bevoegd is;

Overwegende dat in het decreet van 27 maart 1991 geen bepaling voorhanden is waaruit blijkt dat de Kamer van Beroep bevoegd is voor het behandelen van een beroep tegen de beëindiging met opzegging van de mandaatfunctie waarmee de heer Wouters belast was; dat de bewering dat de betwiste maatregel een verkapte tuchtstraf zou zijn, geen reden is om de Kamer van Beroep bevoegd te maken om hierover uitspraak te doen;

Overwegende dat om de voormelde redenen het beroep dat de heer Wouters heeft ingesteld, onontvankelijk is.”

IV. Verzoek tot samenvoeging

4. De voormelde zaak A. 207.831/IX-8101 en de huidige zaak zijn beide door de Raad op dezelfde dag opgeroepen voor behandeling op de openbare terechtzitting, ze zijn beide ook diezelfde dag in beraad genomen en er wordt in de beide zaken op dezelfde dag uitspraak gedaan. Een reden om ze daarenboven ook formeel samen te voegen is niet voorhanden, zodat het verzoek van de tussenkomende partij daartoe wordt afgewezen.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker steunt het enige middel op de schending van “de rechten van verdediging”, in essentie omdat de beëindiging van zijn mandaat een verdoken tuchtstraf zou zijn, zodat de kamer van beroep bevoegd is conform artikel 69 van het rechtspositiedecreet. De raad van bestuur van de tussenkomende partij heeft aan de beoordeling van de kamer van beroep willen ontsnappen door zogenaamd geen tuchtstraf uit te spreken en evenmin een ontslag om dringende reden.

Het werkelijke motief van het ontslag is de bestraffing van het door de tuchtoverheid in aanmerking genomen schuldig gedrag, wat ook blijkt uit de motivering van de beslissing van 30 november 2012.

De beslissing van de kamer van beroep schendt artikel 69 van het rechtspositiedecreet. Luidens dat artikel doen de kamers van beroep in laatste aanleg uitspraak over het beroep dat een personeelslid heeft ingesteld tegen een tuchtstraf die het schoolbestuur heeft uitgesproken en ook een verdoken tuchtstraf is een tuchtstraf zodat de kamer van beroep *in casu* bevoegd is.

Zo geoordeeld wordt dat de kamer van beroep enkel bevoegd is voor de tuchtstraffen bepaald in artikel 64 van het rechtspositiedecreet zoals in de bestreden beslissing van 20 februari 2013 gesteld, impliceert dit dat een personeelslid dat een tuchtstraf opgelegd krijgt die niet bepaald is in dat artikel 64 minder rechtsbescherming geniet dan een personeelslid wiens tuchtoverheid wél artikel 64 respecteert. Dit zou een schending van het gelijkheidsbeginsel impliceren. Een grondwetsconforme interpretatie van artikel 69 van het rechtspositiedecreet leidt volgens verzoeker tot de bevoegdheid van de kamer van beroep.

6. Op het verweer van de Vlaamse Gemeenschap als zouden onder tuchtstraffen evident begrepen dienen te worden die tuchtstraffen die werden opgenomen in afdeling 1 ‘de tuchtstraffen’, zoals opgenomen in hoofdstuk IX ‘tuchtregeling’ van het rechtspositiedecreet, repliceert verzoeker in de memorie van wederantwoord dat ook een verdoken tuchtstraf een tuchtstraf is, zodat de kamer van beroep bevoegd is en dat aldus geen afbreuk wordt gedaan aan het gegeven dat de kamer van beroep enkel de haar toegewezen bevoegdheden kan uitoefenen.

7. In zijn laatste memorie argumenteert verzoeker dat hij er belang bij heeft om ook beroep bij de kamer van beroep te kunnen aantekenen, omdat deze kamer optreedt als tuchtoverheid terwijl de Raad van State niet in de plaats van de tuchtoverheid kan treden en hem niet kan beschermen tegen strenge

beslissingen maar alleen tegen onwettige beslissingen. Om die reden ook, zijn zijn rechten van verdediging geschonden.

Beoordeling

8.1. Het past om vooraf enkele bepalingen van het rechtspositiedecreet in herinnering te brengen, steeds in de versie zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing.

8.2. Artikel 69, § 2, van het rechtspositiedecreet, dat is ondergebracht in hoofdstuk IX ‘tuchtregeling’ van titel II, bepaalt:

“De kamers van beroep doen in laatste aanleg uitspraak over het beroep dat een personeelslid heeft ingesteld tegen een tuchtstraf die de inrichtende macht heeft uitgesproken. De kamers van beroep hebben de bevoegdheid om de tuchtstraf te bevestigen of te vernietigen, of om een lichtere tuchtstraf uit te spreken. Ze doen tevens uitspraak in alle aangelegenheden waarvoor door of krachtens dit decreet bevoegdheid werd verleend.”

8.3. Artikel 64 van hetzelfde decreet, dat is ondergebracht in hetzelfde hoofdstuk IX ‘tuchtregeling’, bepaalt de mogelijke tuchtstraffen:

“In geval van tekortkoming aan hun plichten kunnen de personeelsleden één van de volgende sancties oplopen:

1° de blaam;

2° de afhouding van de wedde;

3° de schorsing bij tuchtmaatregel;

4° de terbeschikkingstelling bij tuchtmaatregel;

5° de terugkeer tot de tijdelijke aanstelling voor het personeelslid dat vast benoemd is in een wervingsambt, de terugzetting in rang voor het personeelslid dat vast benoemd is in een selectie- of bevorderingsambt of het uitstel van vaste benoeming voor een bepaalde duur van het personeelslid dat tijdelijk aangesteld is voor doorlopende duur. De terugzetting in rang is niet van toepassing op de personeelsleden van de pedagogische begeleidingsdiensten;

6° het ontslag. Naargelang de aard van de redenen waarom een ontslag gegeven wordt, kan de inrichtende macht beslissen dat dit ontslag betrekking heeft op één, meerdere of al haar instellingen of centra;

7° de afzetting. Naargelang de aard van de redenen waarom tot afzetting wordt overgegaan, kan de inrichtende macht beslissen dat de afzetting betrekking heeft op één, meerdere of al haar instellingen of centra.

[...].”

8.4. Artikel 44*decies*, § 2, dat onder titel II is ondergebracht in hoofdstuk IV*ter* ‘mandaat’, luidt:

“De inrichtende macht kan een einde stellen aan een mandaat:
1° met een gemotiveerde opzeg van 3 maanden;
2° om dringende redenen volgens de procedure bedoeld in artikel 25.”

8.5. Artikel 25 waarnaar artikel 44*decies*, § 2, 2°, van het rechtspositiedecreet verwijst, luidt:

“De inrichtende macht kan elk personeelslid dat tijdelijk aangesteld is voor bepaalde duur zonder opzegging om dringende redenen ontslaan. Naargelang de aard van deze redenen kan de inrichtende macht beslissen dat dit ontslag betrekking heeft op één, meerdere of al haar instellingen. Onder dringende redenen wordt verstaan de ernstige tekortkoming die het voortduren van de tijdelijke aanstelling onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt. Ontslag om dringende redenen overeenkomstig de bepalingen van dit artikel kan niet meer worden gegeven, wanneer het feit ter rechtvaardiging ervan sedert ten minste drie werkdagen bekend is aan de inrichtende macht of zijn gemandateerde.

Alleen de dringende redenen waarvan kennis is gegeven bij een ter post aangetekende brief, verzonden binnen drie werkdagen na het ontslag, kunnen worden aangewend ter rechtvaardiging van het ontslag.

Het personeelslid kan binnen vijf kalenderdagen na ontvangst van het ontslag om dringende redenen bij een ter post aangetekende brief beroep aantekenen bij de in artikel 69 bedoelde bevoegde kamer van beroep. Het aantekenen van beroep schort het ontslag op. Bij ontvangst van het ontslag tijdens een periode van ten minste zeven opeenvolgende vakantiedagen, wordt voornoemde periode van vijf kalenderdagen verlengd met de duur van de vakantieperiode. De inrichtende macht kan vanaf het ogenblik waarop het kennis krijgt van het beroep het personeelslid preventief schorsen volgens artikel 67. Deze preventieve schorsing vangt dan aan op de dag dat het ontslag uitwerking had en duurt tot op het ogenblik dat de beroepsprocedure is beëindigd, met dien verstande dat de periode allesszins nooit langer kan zijn dan de oorspronkelijke tijdelijke aanstelling waarop het ontslag betrekking heeft.

Het ontslag om dringende redenen is definitief ofwel na het verstrijken van de beroepstermijn, ofwel nadat de kamer van beroep een definitieve beslissing heeft genomen.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regelen van de beroepsprocedure en waarborgt de rechten van verdediging van de betrokken personeelsle-

den. De kamer van beroep doet in laatste aanleg uitspraak over het beroep.”

9. De beëindiging van het mandaat overeenkomstig artikel 44*decies*, § 2, van het rechtspositiedecreet is een ordemaatregel. Wordt die maatregel opgelegd om dringende redenen, dan heeft de decreetgever blijkens artikel 25, vierde lid, van het rechtspositiedecreet gewild – en enkel dan – dat de kamer van beroep zich daarover zou uitspreken.

De beëindiging van het mandaat is geen tuchtstraf, als bedoeld en limitatief opgesomd in artikel 64 van het rechtspositiedecreet, waarvoor de kamer van beroep als beroepsinstantie is aangewezen bij artikel 69, § 2, van het rechtspositiedecreet.

Niet wordt beweerd dat de beroepen maatregel een preventieve schorsing is en de kamer van beroep om die reden bevoegd zou moeten zijn.

Dat zijn de drie maatregelen waarvoor de decreetgever in een georganiseerd administratief beroep heeft voorzien bij de kamer van beroep.

10. Met toepassing van het principe van de toegewezen aard van de administratieve macht staat het voormelde georganiseerd administratief beroep bij de kamer van beroep enkel open tegen de handelingen die als dusdanig door de decreetgever worden aangewezen.

11. Dat de beëindiging van het mandaat van verzoeker mogelijk niet of niet alleen de goede werking van de dienst beoogt, maar ook een verholen disciplinaire bedoeling zou hebben, maakt die maatregel nog niet naar de vorm tot één van de voormelde beslissingen die de decreetgever in graad van beroep aan de kamer van beroep heeft toegewezen.

12. Dat de kamer van beroep enkel mag optreden bij een beëindiging van het mandaat indien zulks gebeurt wegens dringende redenen is een keuze van de decreetgever, waarover de Raad van State zich niet mag uitspreken.

13. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 april 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren